

Джон Грегъри Бетънкорт

Дух на човек, дух на
бръмбар

Когато се пробудих на ръба на водата, бях гол като животно. Една излъскана пръчка, широка колкото крака ми и направена от дърво – въпреки, че не можех да кажа от какво дърво – висеше от китката ми на тънка каишка. Хвърлих пръчката, скочих на крака и нададох тревожен вик:

– Ай – ай – ай!

Звукът отекна нагоре и надолу по брега на Реката. Последва тишина, после го подхванаха стотина други гърла и ми го върнаха обратно с оглушителен рев.

– Ай – ай – ай – ай – ай...

Сигурно бях в света на духовете, тъй като ясно си спомнях смъртта си. Все още можех да чуя жрецът на племето ни да опява над мен, опитвайки се да изгони болестта от тялото ми. Спомнях си болката в корема, която караше света да се люлее като дърво при буря.

– Нгосак – бях прошепнал с последния си дъх, посочвайки името на мъжа, който ми бе направил магия.

Защо бях тук? Какъв дух или бог ме наказваше? Дали не бях посочил грешния човек – дали Нгосак бе невинен? Затворих очи и загризах устните си, докато не вкусих топлата сладост на кръвта. Духове, махайте се, махайте се, махайте се!

Виковете на ужас бавно замряха. Отворих очи, но нищо не се бе променило. Всички на брега на Реката се оглеждаха наоколо с лица, изразяващи страх и тревога.

Някои пристъпваха колебливо насам или натам, някъде далече чух жена да пищи без да спира.

От всички около мен, аз стоях най-близо до ръба на Реката. Затичах се надолу към водата, приклеках и се загледах в собственото си отражение. Това бе кошмар. Можеш да различиш човека от животното по украсата му, знаех това: татуировки на бузите и клепачите, боя за гърдите и ръцете. Всички тези, които се бяха пробудили с мен изглеждаха като хора – такива бяха формите им – тъмно кафява кожа като моята, широки бузи, сплескани носове – но бяха напълно обезкосмени от главата до петите. Сега, когато се вирах в отражението си, докоснах собствения си плешив череп, усетих празнината под мишниците си, погледнах надолу към голата си мъжественост. Бях гладък като новородено, а горната ми кожа беше премахната, оставяйки пениса ми розов и изложен на показ. Още по-лошо, стотиците татуировки, с които толкова грижливо бях покрил тялото си през петдесет и осемте години на живота ми, бяха изчезнали.

Открих, че едва мога да се позная.

Каква игра си играеха с мен? Кой дух можеше да направи подобно нещо?

Трябва да е Глаша Змията, помислих си аз, вече прав: той беше мшеникът. Кой друг щеше да ме събуди в света на духовете по такъв начин? Или навярно бе изпитание. Кокоти бръмбарът винаги ни беше изпитвал, опитвайки се да докаже, че човекът не е по-добър от маймуните по дърветата.

Намръщвайки се, аз се отправих нагоре по Реката и се опитах да разбера къде се намирам, като плясках с голите си крака през плитчините и подплашвах малките сребристи риби, които се струпваха настрани от мен.

Между Реката и едно обширно поле с висока до кръста трева се простираше една равна местност, широка около двадесет стъпки. Ние всички се бяхме събудили на Речния бряг. Зад тревата забелязах горичка от дебели стари бамбуци, които се спускаха почти до водата.

Ако това беше някаква проверка на духовете, щях да я издържа, реших аз. Бях превел двестата мъже, жени и деца от моето село през тридесет и трите дъждовни сезона и познавах пътищата на духовете толкова добре колкото старейшините на племето ни. Бях се разхождал с духовете на животни и растения повече от сто пъти. Те бяха хитри, духовете: някои закачливи, някои сериозни, някои помагаха, други не... но не правех нищо без причина.

Задачата ми щеше да бъде да открия тази причина, ако можех. Дали ще одобря тази причина или ще ѝ се съпротивлявам ще зависи от това, дали ще съвпадне с моите собствени желания. Тук, в света на духовете, едно нещо бе сигурно: можех да разчитам само на собствената си съобразителност. Няколко клона, дебели колкото мъжки палец се бяха надвесили над водата. Отчупих ги един по един и опитах силата им. Първите два шракнаха като близнаци. Третият се оказа як като закален в огън дъб и краят му стигаше до място, подходящо за изравяне. Бързо отстраних листата му.

Ако човекът не е животно, той трябва да докаже това с украсата си. Това трябва да бъде моята първа цел, мислех си аз да се украся. Боята щеше да свърши работа, тъй като няхах нито мастило, нито костни игли за татуировки.

На двадесет стъпки от бамбуковата горичка стигнах до едно място, където Реката се бе врязала по-навътре в брега. Нагазих предпазливо, докато водата стигна до коленете ми. Пръстите на краката ми потъваха

дълбоко в топлата, мека кал на Речното дъно, опипвайки за дупки и камъни, но без да открият такива. Изглеждаше хубаво място, така че започнах да копая в него със заострения край на пръчката си докато на няколко лакътя дълбочина стигнах до глина. Когато изкопах една шепа и я вдигнах на светлината, се оказа че беше бледосива, почти бяла. Скептично я размачках между пръстите си. Беше груба и лесно се мачкаше, но трябваше да свърши работа.

Плювнах в нея, обърквайки слюнката с глината, докато стане достатъчно мека и очертах кръгове и линии по бузите и носа си. После нарисувах четири прави линии – бойни линии – по гърдите и ръцете си.

Облечен в украсата си и вече не изглеждаш като животно, започнах да газя към брега – и внезапно се наложи да спра. Цялото село от кафяви голи, обезкосмени мъже и жени стояха на края на водата и ме наблюдаваха.

– Къде сме? – попита един от тях. Произношението му беше странно, изкривяваше думите така, че едва се разбираха, но аз можех да схвана смисъла им. Той бе висок и широкоплещест, с поглед на войн и аз веднага го харесах.

– Това е добър човек – каза ми нещо вътре в мен.

– Това е света на духовете, разбира се – му казах аз. – Подложени сме на изпитание.

Някои от жените изпискаха. Аз ги погледнах свирепо и те млъкнаха.

– Аз съм Хивиан, син на Ягна – извиках към всички тях, – вожд на Мобоаси.

– Лъжеш – извика една жена като излезе отпред. Тя постави ръце на устните си.

– Аз познавах Хивиан. Той беше стар.

Огледах я отгоре до долу и въпреки, че бе стройна като ела и помлада с двадесет години от времето, когато я бях видял за последен път, изведнъж разбрах коя бе тя.

– Марага – казах аз, – брат ти Кианако бе моят най-добър приятел, когато бяхме момчета. Със съпругът ти Котаби заедно сме нападнали Ономи, дузина пъти. Аз съм Хивиан. Позна ли ме?

Тя ми хвърли бърз поглед, после каза:

– Ти си твърде млад, твърде красив. Хивиан беше стар и покрит с белези, когато умря.

– Тялото ми е сътворено наново – казах аз. – Духовете са направили това с всички нас, дори с теб.

Воинът, който ме бе заговорил кимаше с плешивата си глава през цялото време.

– Чувал съм за мобоаси – каза бавно той – говори се, че са свирепи като врагове и щедри като приятели.

– Вярно е – му казах аз.

– Аз съм Еона от Аваите, четиридесет години ловец.

– Четиридесет? – подиграх се аз – Ти си юноша, едва мъж.

– Изглежда, че духовете са променили всички нас – каза той, като простря ръце към небето. – Благодаря ви, духове, че отново ме направихте млад!

Някой извика:

– Вярно е. Бях на четиридесет и пет години когато умрях.

Някой друг се провикна:

– А аз бях на петдесет и две.

– Ако всички сме тук – казах аз – трябва да е поради някаква причина.

Чу се одобрително мърморене от всички присъстващи.

– Трябва да си направим село – продължих аз – и да научим каква е тази причина. Само тогава духовете ще бъдат доволни.

Марага продължаваше да ме изучава.

– Ти говориш както говореше Хивиан – призна тя. – Душата му го ри в теб, виждам я в очите ти.

– Ела и ми помогни, Марага – ј казах аз. Наведох се, загребах шепа глина и и я предложих.

– Ние сме хора, не животни. Трябва да се боядисаме и после трябва да построим село.

Марага прегази до мен, взе глината от ръката ми и като жена на вожд започна да дава нареждания на жените и момичетата, които гледаха от брега. За моя изненада никой не се опита да спори, те всички търсеха някой да ги води, осъзнах аз. Няколко момичета се втурнаха да съберат листа от дърветата, а други се бяха разпръснали във високата до пояс трева, търсейки личинки и дребни месести плодчета, които да се смесят с глината, за да се получат цветни бои.

Еона нагази до мен и започна да рови за глина с голите си ръце. Когато дойдоха да помогнат още дузина мъже аз дадох тоягата си на Еона, за да може да копае за всички тях.

– Ще бъдеш дясната ми ръка – прошепнах в ухото му. – Събери достатъчно глина за да нашарим всеки мъж, жена и дете и след това ела при мен при дърветата. Трябва да изберем място за селото ни!

Той кимна и се приведе да работи, а мускулите на гърба му се изви- ваха като вятър в тревата. Докато го гледах, по челото и горната му уст- на започва да избива пот. Той бе много силен.

Аз се отправих към брега като магнах на мъжете, които бяха оста- нали на брега. Те бяха около двадесет-тридесет, някои съвсем малки, на осем-десет години и неколцина, които изглеждаха на моята възраст. Из- глежда неохотно те се приближиха. Видях страх и объркване в очите им и знаех, че това бяха хора, които имаха нужда от силен водач, който да ги поведе.

– Вие ще бъдете нашите ловци и воини – им казах аз. Все още имах малко глина, останала в ръцете и я използвах за да очертая кръгове под очите им и линии по изпъкналата част на носовете им. Еона изпрати ед- но момче да ми носи още глина, когато се нуждаех от нея и успях да на- шаря всеки мъж там преди да се свърши. Знаците не бяха много, но от- сега нататък щяха да показват, че тези са хора.

– Трябва да направите копия от бамбук – им казах аз. – Животът в селото зависи от вас и от това какъв дивеч може да хванете. Ние ще по- ставим основите на селото ни, докато ловувате. Върнете се преди да се мръкне. Сега вървете!

Те се удариха по гърдите и се отправиха тичешком към бамбукова- та горичка. Погледът ми се плъзна по последният от тях, един върли- нест млад мъж, навярно двадесет и две – двадесет и три годишен, пле- шив като останалите, но с ядосан израз в тъмнокафявите си очи.

Имаше нещо познато в начина, по който се движеше – мислех си аз, което ме накара да се разтревожа. Бях ли го познавал в истинския свят? Намръщих се. Ако бе така, сигурно сме били врагове – наистина, помис- лих си аз, трябва да пазя гърба си от този тук.

Като вожд на селото ми за трийсет и три години, добре бях научил опасностите от предателството. Много бяха говорили против мен през годините, но аз говорех с гъвкавия език на маймуните. Можех да над- приказвам всеки човек в селото, толкова хитри и убедителни бяха аргу- ментите ми.

Със силна ръка, и остър поглед, бях приел обшитото с пера намета- ло на вожд, когато бях на двадесет и пет години и народът ми достигна най-голямата си сила през времето на моето водачество.

Безстрашни бяха мобоасите с мен и добре сплашваха враговете си. Под моето водачество стана така, че завладяхме нови ловни територии от Конаки и Аколоас. Тогава крадахме канута и жени от презрените Мо- вандо и завинаги ги прогонихме от смрадливото им селище. Духовете

бяха благосклонни към мен и още преди смъртта ми, името Хивиан вече живееше в много песни и приказки.

Когато се спрях на върха на Речния бряг, забелязах друга група мъже и жени, които се бяха събрали в далечината от ляво на мен. Те не бяха тъмнокожи, а бели като месото на кокосов орех.

Духове ли са? – чудех се аз. Можеха ли те да са духовете, които са ни довели тук?

Те всички стояха около едно странно дърво, каквото никога преди не бях виждал.

Повърхността на дървото имаше сребристия цвят на рибните люспи, но не толкова блестящ. Бе ниско, но широко – върхът му заемаше място, което щеше да стигне за цяло село. Стволът му бе малък и не изглеждаше достатъчно силен за да го издържи.

Няколко от белокожите мъже се катереха по леко наклонената му повърхност пъхайки ръцете си в дупките. Като собствените ми хора, те изглежда също имаха странните дървени пръчки, закрепени за ръцете им с въжета. Докато гледах, първо един, после и другите от тях нагласиха пръчките си в дървото.

Изглежда пръчките естествено се плъзгаха в мястото. А, казах си аз, ето за какво служат пръчките. Но защо трябва да си правиш труда да ги наместваш в дупките? Нямах никакъв смисъл за мен.

Навярно духовете, които са ни довели тук, ще ни изяснят по-късно за какво служи това дърво. За момент съжалих, че съм хвърлил собствената си пръчка, но после осъзнах, че все още трябва да е там, където я бях хвърлил... в края на краищата кой щеше да я вземе?

Преглъщайки, събрах кураж да заговоря белокожите призраци или духове или каквито и да бяха. Докато вървах към тях някои ме забелязаха и посочиха към мен като бърбреха на някакъв груб, плавен език, който не разбирах. Те изглеждаха развълнувани, че ме виждат и приятелски настроени.

Като спрях на двадесет стъпки от тях, аз ги изучавах, въпреки че кожата им бе бяла, не изглеждаха като призраци, лицата им бяха странно заострени и носовете им твърде много стърчаха. Те също изглеждаха точно толкова объркани и смутени, колкото и моят народ. Вероятно са от някакво далечно племе?

Аз много бавно се придвижих по-близо, като разтворих ръце нагоре с дланите за да покажа, че не искам да им причиня зло. Белокожите нямаха копия или ножове, както можех да видя, но можеха да хвърлят камъни или да използват ръцете си срещу мен... или дори тези пръчки,

прикрепени към китките им. Навярно малко от тях говореха моя език, помислих си аз. Вероятно можеха да обяснят, какво имаха предвид духовете след като всички ни бяха довели тук.

Техният вожд и това, което навярно бяха двамата му копиеносци, въпреки че нямаха копия, излязоха напред за да говорят с мен. Вождът имаше огромен нос, опитвах се да не гледам там, но той стърчеше към мен като сочещ пръст, а очите му бяха сини като плитка локва вода. Бледи, червеникаво-кафяви петънца покриваха раменете му. Наистина не бях виждал такова нещо преди.

– Хайтхиъ – ми каза той с нисък, успокояващ глас. Предпазливо протегна напред ръката си и когато погледнах към нея, той бавно се пресегна, взе дясната ми ръка в своята и премести и двете нагоре и надолу преди да ме пусне.

– Аз съм Хивиан от мобоасите – му казах аз.

Той поклати глава и се удари по гърдите.

– Уилям Бърд – каза той. – Бърд Савие, Бърд.

– Бърд – казах аз, кимайки тържествено. Можех да схвана това.

Посочих себе си:

– Хивиан.

– Хи-ви-ан – каза той.

Аз се усмигнах и той също се засмя в отговор, Посочих странното дърво.

– Духовете ли са го изпратили тук? – попитах аз.

Той поклати глава и каза нещо неразбираемо. Поклатих глава в отговор. Трябваше да го научим да говори езика ни, ако се налагаше да живеем заедно някъде. И все пак, бе съвсем ясно, че той е вожд на тези странни, белокожи хора, тъй като дойде да разговаря с мен, така че реших да му покажа всички любезности, които изискваше неговото положение. Можеше да се окаже ценен съюзник ако ни нападнеше друго племе или диви животни, мислех си аз. Ако хората му се окажеха опасни, винаги можехме да ги прогоним.

Той посочи мъжът, който се падаше в ляво на мен, който бе също така бледокож и с голям нос, въпреки че очите му бяха кафяви като презрял банан.

– Карвър.

После посочи мъжа вдясно на мен, който беше по-нисък и по-слаб, с кафяви очи като моите.

– Шей – каза Бърд.

– Карвър, Шей – повторих аз кимайки и двамата белокожи ми

кимнаха в отговор.

– Ела – казах на Бърд. Посочих тази част на Реката, където Еона все още копаеше глина.

Направих крачка натам.

– Ела, Бърд!

Той изглежда разбра, какво исках, обърна се и бързо заговори на своя Карвър, а Карвър се обърна и се запъти обратно за да застане до странното сребърно дърво.

Бърд направи три стъпки към Еона и ме погледна въпросително. Аз го настигнах и ние тръгнахме рамо до рамо, като равни с неговия копие-носец на име Шей, който ни следваше. Докато вървахме, аз посочих първо към небето и изговорих името му, после към Реката, към тревата и дърветата. Всеки път Бърд прилежно повтаряше това, което бях казал. Желанието му да се учи бе добър знак, реших аз и предвещаващо добро за бъдещето на двете ни селища. Той щеше да говори моя език като цивилизован човек на няколко луни.

Когато наближихме, Еона и неговите хора спряха да работят и ни изгледаха внимателно. В очите на Еона проблесна разпознаване, помислих си аз, той и преди е виждал хора от рода на Бърд.

Ние с Бърд спяхме на края на Реката.

– Това е моя приятел Бърд – високо казах аз. – Той е вожд на белокожите хора нагоре по Реката. – Посочих към странното им дърво. – Другият мъж се нарича Шей и той е копиеносецът на Бърд.

Еона се приближи, газейки през Реката.

– Не искаме да имаме нищо общо с белокожите хора – каза той тихо, но сериозно. – Те са опасни.

– Защо? – попитах аз, също с тих глас.

– Виждал съм белокожи като Бърд и преди. Дойдоха да живеят в гората, недалеч от селото ми. През цялото време те все говореха ли говореха за бялата си богиня, Дева Мария и ни караха да ѝ се покланяме като царица на всички духове. – Той се изплю. – Те ни даваха подаръци за да ни накарат да се покланяме на Дева Мария – ножове с остриета, които блестяха като слънцето, ярки мъниста, дрехи като техните, купи и чаши, които не се чупеха.

– Говориш ли езика им? – попитах аз.

– Няколко думи не повече – други тук може да го говорят. Много хора отидоха да се покланят на Дева Мария и да живеят между белокожите като техни роби.

Аз се намръщих. Това наистина беше лоша новина, вместо

приятели и съюзници вероятно бях довел заговорници помежду нас. С ъгълчето на окоото си изучавах Бърд, който се взираше в мъжете, копаещи глина с непроницаемо изражение на лицето. Какво виждаше в нас... роби? – съюзници? – нещо напълно различно?

– Трябва да се държим настрана от тях – реших аз.

Еона кимна.

– Това е мъдро.

– Освен ако – продължих аз – те не изберат да се присъединят към нас и да живеят между нас, като народ.

– Няма да направят това – каза той.

– Ще видим.

Другите копачи на глина бяха отишли до брега да трупат глината, докато говорим, а Марага и повечето от жените се връщаха от разувнавателната си работа с цветни плодове и листа. Жените седнаха и започнаха да работят с глината. Някои дъвчеха плодове и листа и ги изплюваха, когато бяха станали на каша, други ровеха за личинки и други насекоми с малки бамбукови пръчки. Самата Марага омесваше плодове, листа, насекоми и глина ведно с опитни пръсти, като първо направи червена и синя, а после зелена и жълта боя, която разсипа на по-широки зелени листа.

Заведох Бърд и копиеносецът му до жените, клекнах и показах със знаци на Бърд да направи същото. След моментно колебание той стори това, а неговия копиеносец последва примера му.

Като използвах първите два пръста на всяка ръка аз взех малко от червената и синята боя и започнах да рисувам кръгове и линии по бузите, ръцете и гърдите на Бърд. Той не помръдна, докато не привърших, а после само кимна.

Но когато се преместих до копиеносеца му, Шей скочи на крака, като стискаше ръцете си в юмруци. От устата му излезе поток гневни думи. Аз объркано се втрених. Нима той не искаше да бъде отново човек?

Погледнах към Бърд, а той заговори остро на своя копиеносец. Копиеносецът поклати глава, отстъпи крачка назад и решително застана на крака.

Една от жените – всъщност почти момиче, с малки напъпили гърди и тесни бедра, навярно прекарала една година в кървенето, което отбелязваше навлизането в женските тайнства – се поклони и привлече вниманието ми.

– Извинявай, че те прекъснах, вожде – каза тя със сведени надолу

очи както бе необходимо. – Белият човек казва, Дръж мръсните си ръце настрана от мен, дивак такъв.

– Ти разбираш ли какво си говорят? – попитах аз.

– Да, вожде.

– Как се казваш?

– Нону, вожде.

– Ела седни до мен.

Аз посочих мястото, вдясно на мен. Тя се придвижи и клекна там, като все още гледаше към земята.

– Как научи езика на белокожите?

– Родих се в тяхната болница.

Думата не означаваше нищо за мен. Сигурно така се казва селището им, помислих си аз.

– Каж ми това – казах аз. – Ако не е животно, трябва да се изрисува, за да го докаже. Ако е животно, може да си върви.

Тя изрече думите и аз видях как лицето на Шей почервения като слънцето на изгрев. Той изръмжа нещо на Бърд, обърна се и се запъти към странното сребърно дърво. Аз изсумтях зад гърба му, после се изплюх след него.

– Животно! – какви копиеносци си избираше Бърд? Щяха да бъдат безполезни в битка, с толкова малко дисциплина.

Бърд ми каза нещо, което Нону преведе като:

– Знаеш ли какво се е случило с нас?

– Ние сме в света на духовете – казах аз и оттам нататък с помощта на Нону като преводач ние успяхме да водим що-годе някакъв разговор.

Бърд и повечето от белокожите, както се оказа, идваха от някакво място далече от нашето, наречено Нова Зеландия. Името не означаваше нищо за мен. Той също мислеше, че боговете са ни довели тук – особено един на име Иизуз – но с каква цел, той не знаеше.

Изглежда, мислите ни доста съвпадаха. Когато му казах за плановете си да построя селище със стени, той се съгласи, че това бе добра идея – никой от нас не знаеше какви животни кръстосваха близките гори. Той предложи помощ от страна на белокожите и аз приех. Всеки от белокожите можеше да живее в нашето село, обещах аз, когато научи езика ни, украси се като човек и ме приеме като вожд. Той бързо се съгласи.

– Ще кажа на хората си – ми каза той.

Изправи се, обърна се и тръгна към странното сребърно дърво.

– Проследи го – прошепнах на Нону, – чуй какво си говорят, после ела и ми кажи!

– Да, вожде – каза тя и запълзя през високата до пояс трева на ръце и колена. Видях няколко стебла да помръдват и после вече я нямаше.

Марага коленичи до мен. Тя беше използвала плодчетата да оцвети няколко стръка трева в червено и синьо и докато гледах тя ги сплете около рамото ми. Аз бях първият, който се изрисува, сега бях първият който носеше отличителния знак на смелостта.

– Добре си го направила – казах аз, изучавайки работата ѝ.

– Съпругът ми не е тук – каза тя. – Нуждая се от мъж, за когото да се грижа, който може да ме защити. Аз работя упорито, Хивиан, както знаеш.

– Знам това – казах аз озадачено.

– Направи ме своя жена – каза тя. – И двамата сме достатъчно зрели да не си играем с разните обреди. Ние се нуждаем един от друг.

– А какво ще стане с твоя съпруг Котаби? Който е моят най-добър приятел? – попитах аз. – Как мога да открадна жената на най-добрия си приятел?

– Котаби умря една година след твоята смърт. Той не се е преродил в света на духовете – видяла съм това. Следователно, защо да не ме направиш своя жена?

Това, което казваше тя, имаше някакъв смисъл.

– Така да бъде – казах аз, – отсега нататък ти си моя жена.

– А ти си моят мъж.

Аз кимнах и това беше женитбата ни. Прекарахме следващия час като взаимно се украсявахме. Марага изрисува главата и гърба ми, а аз нейните. Около нас сто двадесет и двамата членове на новото ни селище, направиха същото.

Нону се завърна толкова тихо, колкото беше отишла и веднага дойде да ми докладва. Тя бе направила точно така, както ѝ бях заръчал – да пропълзи през тревата, докато се намери на една плунка разстояние от Бърд и другите бели мъже. Никой от тях не погледнал в посоката, където се намирала тя. Докато тя седеше пред мен да ми разказва какво беше подслушала, Марага започна да рисува сини и червени кръгове по лицето, врата и главата на момичето.

– Бърд им каза за предложението ти – каза Нону, – и те доста спори за него.

– Жените и мъжете не искат да се нарисуват – наистина, вожде това не им е присъщо! – но Бърд настояваше, че те се нуждаят от нашата

закрила срещу животните. Какви животни, някои пожелаха да узнаят. Те не бяха видели нищо освен няколко плъха в тревата, а един от мъжете бе хванал риба. Повечето от тях решиха да се присъединят към теб. Те казват, че народът ни знае как да оцелее в дивия свят и че те се нуждаят да научат това, което ние знаем.

Еона също слушаше.

– Те са опасност – каза той – не трябва да приемаме никой от тях!

И други повториха думите му. Изглежда че много бяха чували за белокожите и техния дух Дева Мария, но само Нону говореше езика им.

– Аз съм вожд тук! – казах аз. – Аз решавам, че можем да се възползваме от още силни ръце, които да ни помогнат да построим нашето селище. Ако не станат хора като нас, ще ги прогоним.

С това те бяха съгласни. Дори тогава усетих скрито негодувание към белокожите и гняв срещу решението ми. И все пак аз бях вождът и моето решение важеше.

Бърд и петима други белокожи – трима мъже и две жени се появиха не след дълго. Двама от мъжете държаха нескопосано изработени бамбукови копия и нервно пристъпваха от крак на крак, докато всички ги наобиколиха за да ги огледат. Те всички носеха препаска от изтъкана трева за да покрият гениталиите си, което накара Марага и другите жени да се разкикотят. На мен не ми беше толкова забавно.

– Кажете им да си свалят препаските – казах на Нону, – ако искат да се присъединят към нас, трябва да бъдат облечени като нас. Не трябва да са по-добре от нас и да се крият зад тревата.

Когато Нону повтори посланието му, Бърд веднага свали препаската си. Другите трима мъже направиха това по-бавно, почти неохотно. Жените не го сториха.

– Марага – меко казах аз, – вземи жените и ги украси.

Тя извика и другите жени от новото ни село и като една те отидоха напред, взимайки двете белокожи жени за ръка и отвеждайки ги от нас, мъжете. Знаех, че Марага ще се отърве от препаските им, тя вече добре се справяше като жена на вожд. Нону се поколеба, погледна ме, но аз я изритах да върви след другите. Тя трябваше да стои с жените, ако се нуждаех от нея, за да превежда на Бърд и останалите, щях да я повикам.

Белите мъже изглежда се чувстваха много неудобно. На един от тях му се беше наполовина вдигнал и той се опитваше да се закрие с ръце, не много успешно. Аз изсумтях, те бяха като деца, невежи за света около тях и как работеха нещата в него. Щяхме да направим хора от тях.

– Не ги плашете – извиках на мъжете около мен. – Движете се

бавно. Сега те са животни, но с течение на времето и търпение ще направим хора от тях. Първо трябва да ги нарисуваме. Кой ще ми помогне?

– Грешещ, но ще ти помогна – каза Еона. Той вдигна едно листо, покрито със синя боя и дойде да застане до мен и ние заедно започнахме да оцветяваме останалата част от тялото на Бърд. По-бавно останалите ми хора взеха листа с боя и започнаха да украсяват тримата белокожи. Когато свършихме и се отдръпнахме, за да се възхитим на творението си, трябва да призная, че това помогна. Бърд изглеждаше почти цивилизован с черните точки, които покриваха ръцете и бузите му пресечени от червени и сини линии.

Черепът му бе оцветен в синьо, като моя. По-късно, след като бяха издигнати стените на селото, аз знаех, че ще имаме време да крием пенисите си и да сплетем повече трева и животински косми във въжета за украса на ръцете, краката и вратовете, тогава наистина отново ще станем цивилизовани. Тъй като сега, все пак, трябваше да наблегнем върху оцеляването ни.

След това, аз заведох всички мъже в бамбуковата горичка. Там можех да забележа следи от преминаването на моите ловци, които бяха използвали камъни, за да отрежат бамбукови стебла, после да ги изострят за да направят копия. Еона вдигна камъни оттам, където ги бяха захвърлили ловците, раздаде ги и ние започнахме да чупим високите и тежки бамбуци за стените на нашето селище. Аз често хвърлях поглед към тревистото поле, където повечето от жените – включително и двете украсени и вече голи белокожи – бяха заети да събират трева и да я сплитат във въже. Другите претърсваха полето за ядовити растения и насекоми, за да допълнят улова на ловците. А други събираха дървените пръчки, които бяха прикрепени за китките ни, когато се събудихме и аз реших, че това е добра идея, тъй като трябваше да има все някаква полза от тях.

Щеше да отнеме половин ден за да издигнем бамбуковата стена около мястото на селището ни, знаех това, и няколко месеца да наредим удобно всичко останало. Предстоеше ни много работа. Все пак, това трябваше да свърши и колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим.

Започнах да пренасям бамбуковите стълбове, големи колкото ръката ми и два пъти по-високи от мен като ги струпвах недалеч от мястото, където работеха жените. Селището ни ще бъде около мястото, където са седнали сега жените, реших аз. Спирайки се, аз хвърлих бърз поглед към небето. Слънцето бе започнало да се заседява на запад, скоро щеше да освети небесата в ярко червено, жълто и оранжево. Внезапно

осъзнах, че на небето имаше две слънца, едното ярко, което светеше над земята и едно по-бледо от него. По-малкото слънце бе твърде дребно и ярко за да бъде луната.

Ние наистина бяхме в земята на духовете, помислих си аз със страхопочитание.

Еона донесе още бамбукови стълбове и ги хвърли до моите и ето че вече имахме малка дружина, която влечеше бамбука.

Докато Еона се връщаше за още, аз се присъединих към него. Беше хубаво да се работи, да разпъваш силни, млади мускули в ръце, които са били стари и слаби. Белокожите работеха заедно с нас и въпреки че не продумваха дума на никой, те работеха толкова добре, колкото всички останали. Когато изтъкнах това на Еона, той само се намръщи.

Тъкмо бяхме започнали да изграждаме стените на оградата, когато се чу силен шум като гръм. Погледнах назад към лагера на белите и видях да проблясва синя светлина около голямото сребърно дърво където се бяха събрали белокожите, но после тя изчезна толкова бързо, колкото се беше появила. Всички други също бяха спрели да работят и в далечината можех да чуя виковете на белокожите – въпреки, че не можех да кажа дали бяха виковете на радост или гняв. Огледах се наоколо, забелязах Нону и й казах да вземе Бърд и Еона за да разберат какво се бе случило.

Тя бързо преведе и тримата се затичаха към дървото.

– Обратно на работа! – заповядах аз и всеки се върна към задълженията си, мъжете издигаха огромните бамбукови стълбове, докато жените ги връзваха с бамбукови въжета. Жените все още работеха на полето като събираха трева за легла и покриви и плетяха още въжета за хамаци и постелки.

Тъкмо бяхме свършили с външната стена и привързвахме портата на селото, когато се завърнаха Еона и Бърд. Нону носеше една от странните дървени пръчки, които бяха прикрепени към китките ни, когато се събудихме, само че на тази крайт й беше отмахнат, като разкриваше кухнята вътрешност. Тя бе пълна с цветни предмети.

Нону постави контейнера изправен в средата на селото и всички се събраха да го видят.

– Това беше на Бърд – ми каза Нону. – Той го постави в гигантското каменно дърво преди да дойде при нас и след като се появи светлината, то само се напълни с храна и съкровища.

– Това не са пръчки, ами кутии на духовете – каза Еона, – всички кутии на духовете на белокожите бяха напълнени.

Всички измърмориха от вълнение.

Бърд говореше с другите белокожи, а те всички се обърнаха и поягнаха към сребърното дърво. Не ги обвиних, ако кутията ми също беше напълнена с храна, аз също бих си я искал... но беше ли разумно да яде храна от духовете?

Тогава си помислих за нашите кутии на духовете, но Марага вече ги бе проверила:

– Празни са – докладва тя, като ми показва една, която беше успяла да отвори. – Духовете не напълниха нашите.

При това се чува недоволни възклицания наоколо ми, но когато ги изгледах строго, те спряха.

Бърд седна с кръстосани крака пред кутията си и започна да изважда предмет след предмет. Той изглежда разпозна много от тях. въпреки че аз не успях. Едното беше малка пръчка със сребърен връх на единия си край. Когато той прокара пръст през него, се появи малко пламъче. Отстъпих крачка назад.

– Каква е тази магия? – настоях аз.

– Не е магия – каза Нону. – Белокожите ги наричат запалки и ги използват за да правят огън. Малък камък изпуска искри, които правят огън на парче плат, напоено с мазнина.

– Изпратили са го духовете – казах с увереност, която не изпитвах. Малка пръчка, която прави огън! Чудо! – добре ще се навечеряме когато се върнат ловците ни.

Това изглежда развесели всички ни. Тогава Бърд извади странна наглед кафява храна от кутията на духовете, подуши я, усмихна се и я предложи на всички които бяха до него. Никой не искаше да вземе. Сви-вайки рамене, Бърд я захапа. Духовете също бяха напълнили една чаша в кутията му с тъмнокафява пенлива течност. Той отпи предпазливо. Когато се наведох напред за да подуша, той ми предложи от нея, но горчивият ѝ вкус насълзи очите ми. Отблъснах я настрана.

Другите белокожи се завърнаха с нещастни изражения и празни кутии. Те промърмориха нещо на Бърд, който сви рамене и им даде малко от храната от собствената си кутия. Те си я разделиха и в миг я погълнаха.

– Казват, че останалите белокожи са откраднали храната и съкровищата им – ми каза Нону.

Марага са наведе да прошепне в ухото ми:

– Трябва ли да се държим добре с крадци, които крадат храна и съкровища от нашите хора?

– Храната не бе в нашето селище – казах аз. – Откъде да знаят белокожите, че тези белокожи ще се върнат? Ние също бихме взели храната и съкровищата им, ако имахме тази възможност.

Бърд докосна ръката ми. Погледнах го внимателно. С помощта на Нону, която превеждаше, Бърд каза:

– Трябва да накараш хората си да сложат кутиите на духовете си в каменното дърво.

– Не можем да приемаме дарове от духовете, докато не разберем защо сме доведени тук. Ако приемем храната им, ще трябва да служим на тях и на техните намерения.

– Как ще откриеш какви са намеренията им? – попита Бърд.

– Трябва да се разходя с тях и да поговоря с тях – му казах аз. – Те ще ми кажат кой дух ни е довел тук и защо. Само тогава можем да решим какво ще правим по-нататък.

– Как ще намериш тези духове?

– Те са навсякъде – нетърпеливо казах аз, махвайки към тревата, бамбуковата горичка, и самата Река. – Те изпълват света. Всеки предмет, одушевен или не, има своя дух.

Той кимна, най-после разбрал. Марага докосна лакътя ми.

– Ловците – каза тя.

– Пак ще говорим по-късно – казах на Бърд – ако имаш някакви въпроси, попитай Нону – тя ще ти бъде учител.

– Благодаря – каза той, но аз вече следвах Марага към мястото, където стояха ловците в центъра на нашето малко оградено село.

Най-възрастният излезе напред и хвърли пред мен днешния улов – две малки плъхоподобни същества и една змия, закачена на бамбуков прът.

– Тук не се ловува добре – каза той. – Няма дивеч по-голям от тези.

Аз се намръщих, те бяха открили дивеч, който едва щеше да нахрани цяло село.

– Някои от момчетата бяха отишли надолу по Реката да ловят риба – продължи най-възрастният ловец – и те имаха по-добър късмет. – Той направи знак и отпред излязоха две момчета. Те носеха около двадесет риби, закачени за хрилете на бамбуков прът. Някои от рибите бяха малки и дребни, но две от тях бяха големи като малки кучета. Повечето бяха средни по размер. Това ме накара да се усмихна. Нямахме да бъде пир, но със сигурност нямахме да си легнем гладни тази вечер.

Жените бяха събрали достатъчно дърва за огъня и след като Бърд ме бе запознал с употребата ѝ, аз запалих огън с дадената му от

духовете запалка. След като духовете я бяха дали на Бърд, а той самия на нас, реших, че е безопасно да се използва.

Когато пламъците се издигнаха, прашейки около дървата, жените започнаха да приготвят вечерята. Погледнах нагоре към небето и видях, че звездите започват да се появяват, те бяха стари, не като тези, които бях наблюдавал през целия си живот и аз се чудех какво предричат. Светът на духовете сега е нашия свят, напомних си аз.

С падането на тъмнината, започнахме да чуваме странни шумове от лагера на белокожите. Взех едно копие, кимнах на Бърд да направи същото и тръгнахме заедно, да разберем от какво беше породена суматохата.

Това бе странна гледка около дървото на духовете: повечето от белокожите бяха захвърлили тревните препаски и дадения им плат от кутиите на духовете и се въргалия наоколо по земята, съвкуплявайки се като разгонени кучета. Естествено е да отвърнеш поглед и да се преструваш, че не забелязваш, когато мъжете и жените се събират, но тук имаше нещо нередно, нещо ужасяващо.

Изглеждаше, като че ли душите на белокожите бяха обладани от Зли духове. Това не бяха действия на мъже и жени, а на зверове.

Тогава открих една мъртва белокожа жена – която изглеждаше удусена. На няколко метра от нея един мъж бе прободан до смърт дузини или стотици пъти с бамбуков нож. Ножът все още стърчеше от гърдите.

– Пригответи се – казах на Бърд, повдигайки копието си за да му покажа какво имам предвид. Той вдигна своето собствено копие и здраво го стисна.

Ние обиколихме дървото на духовете и открихме още една двойка мъртви тела. Тогава измежду съвкупляващите се двойки, аз зърнах Клей, който само изръмжа убийствено и замахна с юмрук.

Когато Бърд отстъпи, Клей се изправи и се нахвърли срещу него, пищейки и размахвайки ръце. Аз се втурнах към Бърд за да го защитя. Когато Клей се обърна към мен, очите му бяха диви и лишени от разум, а аз забих копието си в корема му.

Ахвайки, той се спря и само ме погледна, после бавно се свлече на колене. Аз изтръгнах копието си и го ударих през лицето с тъпия му край. Той се строполи и не помръдна – бе или мъртъв или умиращ.

Побледнял, Бърд се взираше в мен. Той избъбри нещо, обърна се, падна на колене и повърна. Не беше ли виждал преди кръв и смърт? – чудех се аз. Държеше се като момче при първото нападение на селото си.

Жената, която лежеше с Клей, скочи и тихомълком изчезна някъде в тъмнината. Аз вдигнах двете парчета червен плат, който беше оставила да лежат в мръсотията. Духовете няма да имат нищо против да ги взема, помислих си аз.

Сега вече бях видял достатъчно за да се потвърдят подозренията ми. Каквото и да се бе случило с другите белокожи, то не бе засегнало Бърд: украсата на лицето и гърдите му го бяха оставили на мира.

– Да се връщаме – му казах аз и когато тръгнах към селото ни, той се вдигна и ме последва.

Когато приближихме портата на селото, изведнъж една малка кафява фигура изскочи от тревата и се блъсна в мен, пицейки като маймуна.

Хвърлих копието си, хванах малките ръце и вдигнах малкото тяло нагоре във въздуха.

Беше Джакуа, едно от най-малките момчета в селото. Той бе само на 8–9 години, слаб като тръстика, но все пак силен и жилав. Риташе, докато Бърд сграбчи краката му и заедно, тръшнахме го на земята и седнахме връз него, за да му попречим да ни хапе и рита.

Той дъвчеше нещо в устата си. Бърд се протегна, разтвори челюстите на Джакуа и го извади, като едва успя да избегне загубата на пръстите си между зъбите на Джакуа през това време.

Приличаше на бял плужек в полумрака. Бърд го подуши подозрително, после го подаде на мен.

Беше меко, лепкаво и топло на допир. Имаше сладко, ароматно ухание.

– Дъвка – каза Бърд. Той ми показа с жестове как вади нещо от контейнера и аз разбрах, че той имаше предвид, че тази странна дъвка беше дошла от неговата кутия на духовете. Прав бях, духовете бяха опитали да ни изиграят с подаръците си. Ако поставехме нашите кутии в дървото на духовете, нямаше да ни сполети нищо по-добро от съдбата на белокожите.

Погледнах назад към дървото на духовете, слушайки виковете, риданията и стенанията на белокожите мъже и жени във властта на злите духове навярно, помислих си аз, тази дъвка беше като джаварата, която правехме и вдишвахме за да ни заведе по-близо до света на духовете, Сигурно беше така.

Малкият Джокуа се беше умълчал. Той ми позволи да го вдигна и аз го носех през останалия път до селото. През цялото време държах дъвката в ръката си

Ние затворихме портата на селото. Докато жените се занимаваха с

Джоуа, аз извиках всички мъже. Те се събраха около мен и аз им разказах всичко, което бях видял около дървото на белокожите.

– Духовете са ги измамили – казах аз, като им показах дъвката. –

Тази дъвка е като джавара. Тя е отворила душите им за духовете.

– Тогава те сега са обладани – каза Еона.

– Вярно – казах аз. – Те не се предпазиха, както направихме ние.

Никой от тях не оцвети тялото си за да покаже, че е човек.

– Трябва да ги прогоним оттук – каза твърдо Еона. – Ще имаме още повече неприятности, ако останат.

Другите също се присъединиха към думите му. Въпреки това аз поклатих глава.

– Не трябва да правим нищо, докато не се разходя с духовете – казах аз. – Сега имам дъвката. Ще я съдвъчем и ще видя кой ни е довел на това място и с каква цел. Само тогава можем да действаме.

Еона помисли за малко, после кимна.

– Това е мъдро – призна той.

Седнах до огъня, погледнах пламъците, после пъхнах дъвката в устата си и бавно задъвчих. Вкусът бе странен, едновременно сладък и горчив и не приличаше на нищо, което съм ял преди.

Отначало не стана почти нищо. Бавно пламъците започнаха да стават зелени, после сини, издигайки се пред мен като планина от цветове. Усетих топлината по цялото си тяло, затворих очи и почувствах себе си като птица, която се рее над земята.

Приземих се на едно място, което много приличаше на гората, където бях живял в действителния свят. По дърветата имаше ярки птици, маймуните бърбеха нещо, докато край главата ми прелитаха златни и червени пеперуди. Можех да подуша влагата на земята и да усетя топлина бриз по кожата си. Погледнах към ръцете си и видях, че татуировките ми се бяха върнали. Изглеждах като човек, какъвто винаги съм бил.

Една широка следа вървеше през сечището. Последвах я. Клоните се извиваха над главата ми и наоколо притъмня. Стигнах до стари каменни развалини, а на върха на развалините седеше огромен черен бръмбар.

– Ти ли си Кокоти? – попитах бръмбара. Чувствах как треперя от страх. Никога преди не бях заставал лице в лице с този велик дух.

– Аз съм Кокоти – отвърна бръмбарът. Гласът му бе остър и силен.

– Защо си дошъл в света на духовете, човече?

– Дойдох да търся отговори.

– Какви отговори търсиш?

– Защо се родихме в света на духовете?

– Вие не сте по-добри от маймуните – каза бръмбарът – без значение как се украсявате.

– Отговори на въпроса ми, Кокоти – казах аз, по-смело.

– Вдигаш ръка срещу мене?

– Не – казах аз. – Ти си най-велик от всички духове, Кокоти и всички хора се страхуват от теб. Но отговори на въпроса ми, Кокоти и може би ще ти помогна в замяна.

– Цената е висока.

– Ще я платя.

Бръмбарът спря като размахваше във въздуха шестте си огромни черни ръце.

– Вие сте в света на духовете – най-после каза той. – Не сте мъртви, но все още не сте живи. Ти, който си като изпражненията на диво куче, трябва да знаеш това.

– Тогава какви сме ние?

– Вие сте бъдещето – каза той. – Вие всички сте бъдещето. – И тогава той се наведе напред и отхапа главата ми с блестящите си черни челюсти.

Събудих се студен и вдървен, задъхвайки се от болка. През бамбуковите стени в селото се процеждаше от изток слаба светлина и небето изглеждаше сиво. Усетих капка дъжд да пада на челото ми, после още една.

Огънят бе угаснал. Изправих се и се огледах.

Еона и Марага ме наблюдаваха. Очите им бяха подпухнали – изглежда не бяха спали през цялата нощ. Копието на Еона лежеше до краката ми. Той ме беше пазил.

– Добре ли си? – попита Марага.

– Да – отвърнах аз.

– Духовете?

– Видях Кокоти – казах аз. – Той казва, че това не е светът на духовете. Това е друго изпитание.

– Ние вече знаем това – каза Еона.

– Да – казах аз.

Мъже, жени и деца бяха плъзнали тук и там през цялото село, един положил глава на стомаха или бедрото на друг, с преплетени ръце. Мъжете и жените вече се бяха наредили по двойки. Само белокожите спяха отделно, в един отдалечен ъгъл.

Зад Еона и Марага също лежеше някакъв мъж. Видях, че той не

дишаше.

– Какво се е случило с този? – попитах аз.

– Бърд го уби – каза просто Еона.

– Какво? – извиках аз.

Марага каза:

– Той се опита да те убие, когато ти беше в света на духовете.

Изтръпнах при тази мисъл. Човек, който умреше, докато душата му бе в света на духовете, душата му щеше да остане впримчена там завинаги. Това бе ужасна съдба.

– Защо ще прави такава нещo? – попитах аз. – Няма смисъл.

– Погледни лицето му – каза Марга.

Отидох до мъжа, седнах на колене и го обърнах. Беше се събрала кръв на дясната му буза, ставайки черна, където беше докоснала земята и боята по лицето му се бе размазала. Беше ловецът, който ме бе обезпокоил предишния ден. Тoгава си мислех, че съм го познавал. Днес, на утринната светлина знаех, че съм.

– Нгосак – прошепнах аз.

– Ти го назова като твой убиец, преди да умреш – каза Марга. – Тoгава мъжете от нашето село го убиха същата нощ.

Истина беше – той ми бе направил магия в реалния свят като беше изпратил зли духове в стомаха ми за да ме убият. Сега бе с четиридесет години по-млад и не знаех как така не успях да го разпозная. Сигурно пак се дължеше на неговите магии.

– Бърд ли го уби? – попитах аз.

Еона кимна.

– Белокожите запалиха тревата около дървото на духовете. Ние всички бяхме на портата, наблюдавайки пламъците когато чухме зад нас боен вик.

– Този беше – той побутна Нгосак с пръстите на крака си – и тичаше към теб с едно копие. Щеше да го забие в гърба ти. Бърд сграбчи едно копие, хвърли го и уби Нгосак.

– Чист удар ли беше? – попитах аз.

– Право в сърцето – каза Марга. – Духовете трябва да са му помогнали.

Върнах се назад в мислите си за това как снощи бях спасил Бърд от Клей. Сега на свой ред Бърд ме бе спасил. Ако първото изпитание беше да захвърлим кутиите на духовете, то второто трябва да беше да оставим Бърд и другите белокожи да се присъединят към нас.

Казах това на Еона и Марга.

– Вярно е – призна Еона. – Духовете са те напътствали. Въпреки, че аз все още не харесвам и не се доверявам на белокожите, Бърд е различен.

– Той ще стане човешко същество – казах аз.

Бавно отидох към портата, развързах я и я отворих. Еона и аз стояхме рамо до рамо и гледахме към дървото на духовете. Огънят от запалената трева все още тлееше, като запращаше сиви димни облаци към небето, но около нас започна да вали още по-силно. Знаех, че ще изгаси и последните пламъци.

Вие сте бъдещето. На колко изпитания ще го постави Кокоти преди да бъде удовлетворен? Какво щеше да бъде следващото изпитание?

– Те трябва да станат човешки същества – казах аз, най-после проумявайки истината. През цялото време е била пред мен. Това беше най-голямото изпитание, налагано някога от Кокоти. – Ти каза, че белокожите са дошли при народа ти в стария свят и са го накарали да се покланя на Дева Мария. Белокожите са сгрешили. Няма Дева Мария. Тук има само Кокоти и той все още ни изпитва.

– Какво трябва да правим? – попита Еона.

– Първо трябва да украсим белокожите – казах аз, – за да ги защитим от злите духове. После трябва да им отнемем кутините на духовете и да ги унищожим, тъй като те са изворът на злото. Белокожите трябва да се присъединят към селото ни и да живеят като хора помежду ни.

– Всички заедно? – попита Еона, повдигайки вежди.

– Да – отвърнах аз и можех да го видя във въображението си: бели и кафяви, всички работещи заедно, строящи най-голямото село, което духовете някога са виждали. Можеше да стане. Щеше да стане.

Вие всички сте бъдещето.

Всички ние. Това включваше и белокожите, знаех това.

Облегнах се на рамото на Еона и му разказах за видението си, казах му за всичко, което ми бе открил Кокоти. Той се съгласи с моето тълкуване.

– Но какво ако белокожите се присъединят към нас? – попита той. – Никога не са живели сред хора като нас.

– Имаш копието си – казах аз – и аз имам моето. Ако не станат хора, ще трябва да се отнасяме с тях като с опасни животни и да ги убием. Когато душите им се преродят, те ще научат истината.

– Истината – повтори той. После се усмихна. – Това е добър план. Кокоти е прав. Кога ще започнем?

– Сега – казах аз. – Събуди другите мъже и Нону. Тя трябва да

говори с белокожите от наше име. Рано е, белокожите ще бъдат заспали и дезорганизирани. Навярно някои от тях все още са обладани от зли духове.

– Да, вожде.

Това беше първия път, когато той ме нарече така, осъзнах аз. Беше ме приел напълно. Това беше друго изпитание, помислих си аз. Никога ли няма да спреш, Кокоти?

Докато Еона будеше другите, аз оглеждах тревистото поле и мечтаех. Ние всички щяхме да се съберем заедно, всеки мъж и всяка жена в света, и всички ще служим на Кокоти и духовете. Бели и кафяви, зелени и морави, цветът на нашата кожа беше без значение. Нашето прераждане в света на духовете бе само началото.

Вие сте бъдещето. Всички вие сте бъдещето. Щях да се уверя в това.

КРАЙ

© 1993 Джон Грегъри Бетънкорт
© 1993 Веселин Костов, превод от английски

John Gregory Betancourt
Human Spirit, Beetle Spirit, 1993

Сканиране и разпознаване: Светослав Иванов, 2006
Разказът е включен в сборника „Пътешествия по Речния свят“ (Quest to Riverworld),
подбран от Филип Хосе Фармър.

© 1993 Warner Books
© издателство „МетаФикшън“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1706>]